

Prædiken til 3. søndag efter påske

Joh. 16, 16-22

En kort tid, en liden stund. Hvad er en kort tid? Det er den tid, der bliver forbi. Når den er forbi, viste den sig at være en kort tid, uanset hvor lang den føltes. For de uendelige strømme af tid der løber henover den, vil før eller siden gøre den kort. Om det så var de ægyptiske oldtidsrigers tusinder af år, der måske engang blev regnet som en evig tilstand af magt og storhed, så er de forbi nu og i færd med at blive kort tid, mens man forsøger at holde pyramiderne fra at smuldre med tiden, langsomt, men sikkert. Om det så er ens eget liv – det eneste vi har, målt med pyramiderne en vibration af tid, men for én selv al den tid, der er til, for vi har jo ikke andet og heller ikke andet at måle tid ud fra. Men om det så er ens eget liv, så forekommer det kortere og kortere, jo længere det bliver. En 4-årig har levet længe, ja, altid, for han har endnu ikke forstået, at det holder op – men så snart vi har øjnet slutningen, fået bevidsthed om, at også vi selv skal dø engang, så bliver alting en kort tid. Så underligt, at man kan se tilbage på sit liv og sige: ”Det gik i grunden hurtigt”. Hurtigt i forhold til hvad? Vi har jo ikke andet end vores egen tid. Og alligevel kan vi kalde den kort, alene fordi den bliver forbi.

Hvad gør vi, vi arme mennesker, for at holde på tiden, fylde den, stemme op for den, så den ikke bare løber sanseløst af med os, så vi ikke løber gennem den uden at opdage, at vi var til?

Vi har musikken: Måden at give tiden skikkelse på i lyd og form, og måden at snyde den til at gentage sig. Mozarts musik, som vi hører i dag – tænkt og skrevet ned i et liv, der blev kort for længe siden, men gentaget gennem tiden af nye stemmer, der giver lyd af det liv og den tid, der er lige nu. Den musik vi hører i dag, er messens led, gudstjenestens forløb, som også er musik, bestemte led, der følger på hinanden, - ”Forbarm dig over os”, ”Ære være Gud”, Trosbekendelsen”, nadverliturgien, med helligsangen og ”O, du Guds lam”, alle disse led i gudstjenesten, som har været gentaget gennem snart to tusind år sammen med nadverens stadige og stædige gentagelse – ”vor Herre Jesus sagde i den nat da han blev forrådt - - gør det til min ihukommelse”. Gentag det. Hvorfor den gentagelse? For at få fortiden, den korte tid, der er forbi, til at møde nutiden, der lige nu bliver forbi, så vi ikke er så ensomme i tiden, men kan forbinde vores korte tid med den tid, der på en måde er forbi, men på en

måde er til stede, i gentagelsen af ordene, handlingen, musikken. I musikken, i gudstjenesten og i fortællingen. For når vi fortæller noget, er det også en måde at kalde den korte tid tilbage, fortælle den igen, så vi har den med os. I musikken og gudstjenesten og fortællingens gentagelse ligger håbet om en fremtid – ja, i håb om, at der kommer en tid, gentager vi. Måske er fremtiden den eneste tid, der ikke er kort. Den er der som håb eller frygt.

En kort tid – og jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet, men når hun har født, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jer glæde fra jer.

Det er den lillebitte store fortælling af håb, Jesu føder til verden, og som vi gentager, fortæller igen og igen og igen, holder gudstjeneste for, synger og spiller musik for. Fortællingen kommer til verden den sidste aften i Jesu korte liv, da han sammen med disciplene sidder til bords og deler nadver — aftensmad, som det ord betyder. Denne aften, hvor alt hvad de har delt, er ved at være forbi, fordi han skal dø, og de ved det, denne aften fortæller han om den korte tid. ”En kort tid, så ser I mig ikke”. Det er sorgen: at alt bliver forbi og den kærlighed, som binder os til hinanden og er vores liv, rives over til smerte. ”Og atter en kort tid, så skal I se mig”. Det er det nye, for hvordan skal sorgen over, at alt bliver forbi også bli-

ve til en kort tid? Det kan den jo kun, hvis den ender i en glæde, der ikke bliver forbi.

”Jeres sorg skal blive til glæde”. Det kan man næsten ikke sige eller tænke. At sorgen bliver til glæde, forvandles og ikke er der mere, fordi glæden har fyldt den.

Det kan ikke lade sig gøre i tiden, fordi der altid kommer ny sorg. Det kan kun lade sig gøre som evighed. At noget, som ikke er tid, fylder tiden, åbner den, så den pludselig ikke mere er kort tid, der bliver forbi, men glæde, der fylder alt.

Vi kan ikke tænke det, men det er hjertet i troen på, at Jesus, et tidsmenneske ligesom os andre, åbenbarede og åbenbarer Guds evighed i dette liv i denne verden, som den evige kærlighed, som overvinder døden. Som ikke bliver forbi, men omfavner hvert menneskes tid. Evig kærlighed, kærlighedens evighed. Det er det, Jesus åbenbarer – med ord og krop. Så vi kalder ham Guds Ord. Ordet blev kød. Men det kunne også hedde: Ordet blev tid og tog bolig i blandt os.

Det er ikke til at fatte, og derfor fødes trøsten ved, at Guds Ord, Guds tid, sidder ved et middagsbord og taler med sine disciple ”som ven til ven om, hvor vi snart skal ses igen og glemme al vor kvide”, som der står i en salme (DDS 538). Og giver dem og os en fortælling, som vi til gengæld fatter uden besvær, fordi det er vores erfaring, at fødselens smerte bliver til glæde. Fødselssmerterne, veerne er et udtryk, der rummer alle former for sorg og smerte. Veeerne bliver ikke bare forbi, som noget der bliver overstået, men ud af dem fødes glæden, det nye liv. Det, der virkelig aldrig var der før, og

som ingen kunne tænke: Et enestående under af et menneskebarn kommer til verden gennem smerten. Og den smerte, der i øjeblikket forekom evig og uudholdelig ja, dødelig, bliver virkelig væk. Den kan ikke huskes mere. Den bliver der ikke som en skygge, for den er forvandlet til glæde og nyt liv. Denne lille fortælling om det menneskelige øjeblik i fødslen, giver Jesus sine disciple, heriblandt os, til at leve og dø på. Fortællingen om det øjeblik, hvor glæden bryder ind i den korte tid og fylder den. Det er opstandelsen og det evige liv. Det er både et håb om engang, når al vores korte tid er forbi, og det er også et håb, der fylder nutiden.

”Din sorg skal blive til glæde”. Ordet blev tid og tog bolig i blandt os. Kristus deler med os både det vemod, der hører til at være menneske: at det er en kort tid, det bliver forbi, alt det vidunderlige i dette liv, og selv om der kommer noget nyt, får vi aldrig det gamle tilbage. Og Kristus deler den rædselsfulde sorg over, at den korte tid ødelægges af ondskab og hadefuldhed, så at tiden ikke kun er tid, men bliver til skyld, bliver til det, der aldrig kan gøres om og knuger livet sammen i bitterhed.

Ind i både vemod og sorg og skyld kalder han det evige øjeblik, da sorg bliver til glæde vendt. Fødslen, opstandelsen. Vi tager det med os fra bordet, fra gudstjenesten, fra evangeliets fortælling, vi lytter efter det i musikken og spejder efter det i vores liv. Hvis du bare må tro, at sorgen og skylden, der føles en evighed lang, en gang må blive den korte tid, fordi den bliver forbi, så kan du holde ud, som den fødende kvinde. Hvis vi bare må se vores livs ve og smerte, som en

tid i en fortælling, der før eller siden ender i glæde, så skal vi ikke fortvivle.

Ordet siger: ”Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.” Sorgen bliver forbi, glæden bliver evig.

Marianne Christiansen
Biskop, Haderslev

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk